

— Vă rog să mai încercați o dată.

Știam că vocea mea deja începuse să sune țâfnoasă și am încercat să mi-o calmez puțin. Dacă reacționezi, și persoana cu care vorbești va reacționa în consecință. Regula numărul unu a ingineriei sociale: rămâi agreabil și ceilalți vor proceda, cel mai probabil, la fel. Dar era atât de enervantă toată treaba asta! Ce rost avea să *am* un card de ieșire din închisoare dacă garantul nu răspundea la telefon?

— Vă asigur că este la curent și poate garanta pentru mine.

— Să vedem dacă am înțeles bine, a început polițistul cu un aer epuizat, trecându-și o mână peste față. Sunteți un... cum i-ați zis, tester *pen*?

— Sună aiurea, știu. Tester de penetrări.

Polițistul a pufnit, paznicul care îmi luase rucsacul a rânjit, iar nervii mei s-au amplificat.

— Chiar există, vă asigur. Cu asta mă ocup: testarea sistemelor de securitate.

— Și soțul dumneavoastră este hacker?

— Nu este hacker.

În fine, asta era o minciună, pentru că Gabe chiar era hacker, doar că nu în sensul sugerat de polițist.

— Este și el tester de penetrări, ca și mine. Amândoi ne ocupăm cu același lucru. El e pe partea digitală, eu fac

treburile fizice. Firmele ne angajează ca să le spargem sistemele de securitate, apoi să le raportăm ce ar trebui să îmbunătățească. Citiți asta.

Îi întind scrisoarea pe care mi-a dat-o Gabe de dimineață. Polițistul își îndreaptă lanterna înspre ea.

— „În atenția persoanelor interesate: confirmăm prin prezenta că Jacintha Cross și Gabriel Medway de la Crossways Security au fost autorizați să efectueze un test de penetrare fizică și informatică la birourile companiei noastre, Arden Alliance“, a citit el cu voce tare, după care a ridicat din umeri și i s-a adresat paznicului: Ce zici? E hârtia companiei?

— Nu am nicio idee, frate! a răspuns paznicul.

Părea extrem de plictisit, de parcă nu-și dorea decât să se întoarcă la biroul lui, în loc să stea în parcare asta bătută de vânt.

— Noi subcontractăm serviciile de pază peste noapte. Sunt angajatul firmei Baxter Bland. Mie mi se pare OK scrisoarea, adică are logoul bun și toate alea, însă poate fi la fel de bine și imprimată de pe internet, după părerea mea.

— Și tipul ăsta, Jim Cauldwell, a bătut polițistul cu degetul în semnătura din josul foii, cine ziceai că este? Ce e aia CISO?

— *Chief information security officer*. Adică responsabilul cu securitatea informatică, am explicat eu răbdătoare. El ne-a angajat, iar acesta este numărul lui personal de telefon. Dar ce-ar fi să-l sunați pe șeful *dumneavoastră*? l-am întrebat eu pe agentul de securitate. Am înțeles că nu sunteți angajat direct de Arden Alliance, dar Jim a spus că a pus la curent firma de securitate, așa că ar trebui să poată confirma și cineva de la voi că sunt în regulă.

— Glumiți, nu-i așa? m-a privit paznicul de parcă aș fi fost nebună. E trecut de miezul nopții și e weekend. Nici nu m-aș gândi să-mi sun șeful pe numărul de acasă, chiar dacă l-aș avea. Și-ar face jartiere din mațele mele.

Mi-am înăbușit un geamăt.

Alesem în mod deliberat o sâmbătă pentru testul nostru, tocmai pentru că Arden avea personal redus, doar câțiva agenți pentru relații cu clienții și minimul necesar la pază și la IT. Duminica erau complet închiși, ceea ce însemna că, cu puțin noroc, Gabe ar fi avut tot weekendul la dispoziție pentru a cotrobăi prin sistemele lor înainte ca IT-ul să se întoarcă la birou luni și să descopere ce făcuserăm pe acolo. Acum, această opțiune mi se părea o idee foarte, foarte proastă. Evident că Jim Cauldwell își rupsese orice legături cu serviciul peste weekend, ca restul colegilor săi.

— Mai încerc o dată la tipul ăsta, CISO, a spus polițistul, fără să-și ascundă iritarea.

Practic, i se putea citi pe față: *Ar trebui să fiu pe urmele infractorilor adevărați.*

— Dar dacă nu răspunde nici acum, veți veni la secție cu mine.

Am oftat. Se anunța o noapte lungă.

După vreo două ore, ne aflam la secția de poliție. Jim Cauldwell *încă* nu răspunsese (trebuia să discut cu Gabe despre asta, să includem ceva penalități în contract, să nu se mai întâmple așa ceva, era a doua oară anul ăsta), iar ofițerul începuse să vorbească despre arestare. *Futu-i.* Puteam petrece o noapte în arest — am trăit

și mai rele — însă dacă lucrurile se complicau și ne trebuia un avocat, totul avea să devină foarte scump.

— Aș putea să-l sun pe soțul meu, vă rog?

Încercam să nu-mi arăt panica în voce, dar era acolo, sub forma unui mic tremur care mă făcea să par vinovată.

— Pe bune, chiar este o uriașă neînțelegere. Poate reușește el să dea peste altcineva de la firmă.

— Sigur, a răspuns plictisit polițistul și mi-a întins un telefon peste birou.

Rucsacul meu, plin cu ceea ce polițistul notase ca obiecte dubioase („echipamente digitale, șperacle și unelte pentru spargeri de case”), rămăsese la biroul de la intrarea în secție, odată cu mobilul meu. Chiar dacă nu eram efectiv arestată, mă simțeam periculos de aproape de asta.

Noroc că știam pe dinafară numărul lui Gabe, așa că l-am format imediat pe telefonul cu tastele lipicioase de la prea multă folosință. A început să sune. Și a sunat, și a tot sunat... Nodul din stomac mi s-a strâns și mai tare și m-am trezit că îmi suceam inelul iar și iar pe deget — piatra ciobită sclipea în lumina venită de sus. Era... ciudat. Pot înțelege că Jim Cauldwell o fi uitat să-și schimbe setările de „nu deranjați” înainte să se ducă la culcare, nu era ceva obișnuit pentru nopțile lui. Dar Gabe? El clar nu și-ar opri soneria telefonului cât timp nu am terminat o misiune. Pe de altă parte, îi spusese că aproape ajunsese la mașină, pe la ora... M-am uitat la ceasul de deasupra biroului. Iisuse, se făcuse aproape 2 dimineața! Poate că Gabe adormise?

— Nu răspunde, i-am comunicat eu polițistului, fără să fac efortul de a-mi masca durerea din glas.

Am lăsat telefonul jos, iar polițistul m-a privit de parcă înțelegea perfect cum mă simțeam.

— Uite ce e... Am uitat cum ați zis că vă cheamă.

— Agent de poliție Williams, a răspuns polițistul.

— Uite ce e, domnule *Agentdepoliție* Williams. Știu că toată povestea e o risipă uriașă din timpul dumneavoastră și îmi cer scuze pentru asta. Nu știu ce să mai spun. Ni s-a cerut să spargem clădirea, iar CISO-ul o poate confirma. Când am încheiat contractul, ni s-a spus că la acel număr de telefon se va răspunde 24 din 24, dar se pare că idiotul ăla a uitat și și-a închis telefonul.

— Și chiar nu mai avem pe cine să sunăm? a întrebat *Agentdepoliție* Williams. Nimeni care să confirme că sunteți cine spuneți că sunteți?

— V-am dat cartea mea de identitate, dar dacă vreți să vă mai confirme cineva că sunt pe bune tester de penetrări și nu vreo nebună cu o conservă cu aer comprimat, atunci răspunsul este negativ. Nimeni până nu se deschid birourile.

Mi-am proptit capul în mâini. Adrenalina urmăririi se dusese și acum mă simțeam atât de obosită, încât îmi venea să plâng.

— Sau poate...

Oh, Doamne! Nu! Am simțit din nou nodul.

Nu el. Aș prefera să-mi petrec noaptea în arest.

— „Sau poate“ ce? a întrebat Williams, iar eu mi-am mușcat buza.

— Nimic.

Nu. Nici nu se punea problema să îl sun pe el. Nici măcar dacă asta ar fi însemnat să mă las arestată.

— Asta este, am continuat eu, resemnată. Am priceput, trebuie să vă faceți treaba, arestați-mă.

Polițistul a oftat și a dat din cap, dar nu de parcă ar fi negat ceea ce urma să se întâmple, ci mai mult ca o acceptare ostenită a inevitabilului. Știam că își dorește asta la fel de puțin ca mine — hârțogăraia, bătaia de cap, probabilitatea destul de mare ca toate să se dovedească degeaba peste doar câteva ore, când domnul CISO avea să se trezească și să descopere lungul șir de apeluri ratate de pe telefonul său.

Pe de altă parte, eu *chiar* fusesem prinsă intrând prin efracție, cu un rucsac plin de documente și ecusoane false, pe lângă o groază de instrumente tare dubioase. În locul lui, și eu m-aș fi arestat.

— Mă duc să vorbesc cu colegul meu, a spus el în timp ce-și împingea scaunul în spate, cu un scârțâit dureros.

Am încuviințat.

După ce ușa s-a închis în urma lui, m-am lăsat pe spătarul scaunului, cu capul pe spate, și am rămas cu ochii fixați în tavan. Țsta părea să aibă plăcile mai solide. În orice caz, mai solide decât cea pe care o rupsesem mai devreme. Mi-am trecut în revistă alegerile de viață, gândindu-mă la Jim Cauldwell, pe care în momentul acesta îl uram nespus, și la Gabe, care, cel puțin în aparență — și cu totul inexplicabil — sforăia la ora asta, în loc să-și facă treaba pentru care fuseserăm plătiți, și anume să pătrundă în serverul principal de la Arden Alliance și să scoțoească pe-acolo cât de mult se putea înainte să fim detectați. Era incredibil de atipic pentru el s-o lase baltă și să se ducă la culcare. În mod normal, eu mă întorceam acasă după astfel de misiuni, mâncam ceva comandat, apoi mă prăbușeam frântă după atâta cățărăt pe pereți, ghemuit pe sub camere de supraveghere și spart

încuietori, cu adrenalina la maxim. Iar pe Gabe îl găseam încă lucrând când mă trezeam a doua zi, cocoșat deasupra biroului său, testând și cotrobăind și sondând limitele sistemului de securitate instalat de respectiva firmă.

Pe undeva, amândoi ne doream să fim prinși. E distractiv să fii mereu echipa roșie, cei care se prefac că atacă, însă prezentarea ulterioară a raportului către echipa de securitate nu fusese niciodată amuzantă. Să le spui toate lucrurile pe care le făcuseră prost, toate greșelile și toate ocaziile ratate de a opri hackerii... Ceea ce ți-ar fi plăcut mai mult să poți spune — și ceea ce clienții își doreau să audă — era: „Partea asta a securității tale a rezistat, ați făcut treabă bună“.

Din nefericire, acum, chiar dacă am fost prinsă, n-aș putea spune asta, preponderent pentru că fusesem prinsă din cauza greșelilor mele, și nu a vreunui nivel deosebit de profesionalism din partea lor. Am fost o mare idioată să rup panoul acela din tavan și una încă și mai mare să parchez fix în fața clădirii pe care intenționez să o sparg. Probabil că, dacă n-aș fi făcut asta, aș fi putut intra și ieși fără probleme, chiar dacă m-ar fi observat pe monitoare și chiar dacă s-ar fi activat vreo alarmă de la ușile de incendiu. Nu e normal să poți deschide mai multe uși de incendiu noaptea, în afara orelor de program, și să nu te detecteze nimeni. Aveam de gând să le trag o mare săpuneală în raport, dar și să îmi recunosc propria incompetență. O porție dublă de neplăceri și foarte probabila mea prostie de a mă fi lăsat prinsă le vor distrage atenția de lacunele reale din sistemul lor de securitate și le-ar oferi posibilitatea negării plauzibile a ceea ce era, la urma urmei, o organizare internă de mântuială.

Speram ca Gabe să fi găsit ceva care să facă să merite tot efortul din noaptea asta, ceva ce să nu poată ignora cu un: „Eh, până la urmă te-au prins, nu-i așa?” Parole necriptate. Date importante de-ale clienților. Vreun acces de admin care i-ar oferi ocazia unui hacker real să facă prăpăd *pe bune*.

Pe când mă gândeam la toate astea și mă întrebam, din nou, de ce nu răspundea Gabe, din spatele meu s-a auzit o voce familiară:

Jeff Leadbetter. *Rahat*.

— Să mor io dacă asta nu e celebra Jack Cross!

Rânjea ca o pisică ce tocmai a prins un șoricel extra-apetisant într-un colț din care știe că nu prea are cum să scape.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Cross?

— Știi prea bine că n-am făcut nimic, mi-am încrușat eu brațele la piept, încercând să nu-i arăt cât de tare mă scotea din sărite prezența lui. Doar că nu putem da de tipul care ne-a angajat.

— Sanjay zicea că a prins o fată cu o poveste ciudată, ceva cu testarea de penetrări, a izbucnit el într-un râs puternic de i se scuturau umerii largi. M-am gândit că n-or fi prea multe tipe care fac chestia asta. De ce nu m-ai sunat, dacă aveai nevoie de cineva care să confirme cine ești?

Știi prea bine de ce, i-am răspuns eu, dar doar în gând.

— Habar n-aveam dacă erai la serviciu, am răspuns cu jumătate de gură.

Jeff a zâmbit.

— Păi știi cum se zice, răufăcătorii nu iau niciodată pauză. Arăți bine, Cross. Cred că toate cățărățile, săriturile și mersul aplecat te țin în formă.

Ce să răspund la așa ceva? Aș fi vrut să răspund *Du-te dracu'!*, știa prea bine. Dar mai știam amândoi și că n-ar fi fost chiar genul de lucru pe care să-l spună cineva aflat pe punctul de a fi arestat unui ofițer de poliție de rang superior în acel moment. M-am mulțumit să-i arunc o privire sugestivă. La urma urmei, *nu* aveam de ce să mă simt rușinată.

Însă Jeff se uita la mâna mea, cea pe care îmi tot suceam inelul. Mi-am lăsat repede brațele în jos, blestemându-mi în minte obiceiul idiot, însă deja își ridicase o sprânceană și acum rânjea ca un mâncător de rahat ce era.

— Opa! Logodită, Cross? În sfârșit s-a găsit cineva să te facă femeie cinstită?

— Măritată, de fapt.

Ceea ce nu te privește, aș fi vrut să adaug, dar m-am forțat să-mi țin gura.

— S-a terminat crosul după bărbați? a spus Jeff, după care a început să râdă singur de propria glumă.

— Dacă vrei să știi, nu mi-am schimbat numele.

La asta, Jeff doar a zâmbit.

— Știm amândoi că eu nu aș fi acceptat așa ceva, Cross.

Mda, Gabe nu e un idiot nesigur de el, suferind de un complex patriarhal, am gândit eu.

— Deci e în ordine, șefu'? s-a auzit vocea lui Williams din spatele lui Jeff.

— Da, e în ordine, s-a întors Jeff spre Williams râzând. Cel puțin, ea e cine a spus că e, dacă la asta te referi. Ne cunoaștem de o grămadă de vreme, nu-i așa, Jack?

— Da, am aprobat eu, după care mi-am lipit strâns buzele.

— Aș putea să-ți povestesc multe...

Jeff m-a măsurat din cap până în picioare, uitându-se la jacheta mea strâmtă și la pantalonii mulați cu o expresie aproape lascivă.

Și eu aș putea să povestesc multe, m-am gândit eu, dar știam că era prea târziu pentru asta. Am mai încercat o dată să spun acele povești, cam în perioada în care ne-am despărțit, și lucrurile nu s-au terminat cu bine.

Dintre toate secțiile de poliție în care puteam fi târâtă, de ce, de ce, *de ce* trebuia să fie asta? Nici măcar nu era cea în care lucra în mod normal — era în cealaltă parte a orașului. Ori fusese transferat, ori ținea locul cuiva.

S-a lăsat tăcerea. Știam ce voia el. Voia să îl rog. Voia să-l *implor*. Să îi spun: *Te rog, Jeff. Te rog, ajută-mă!*

Ei bine, n-aveam să spun așa ceva. Nici dacă asta însemna să-mi petrec o noapte în arest.

— Deci... îi dau drumul, șefu'? am auzit, ușurată, vocea din spatele lui Jeff.

Aproape că uitasem de prezența lui *Agentdepoliție Williams*. Jeff nu putea face nimic cât el era încă acolo.

Jeff nu a răspuns nimic câteva clipe, doar zâmbea în continuare și am simțit cum unghiile mi se înfig în lemnul biroului. N-ar putea... Adică n-ar inventa vreun pretext să-l trimită pe Williams undeva, ca să petrec eu noaptea cu el, într-o sală de interogatoriu, ascultându-i vocea tărăgănată și moale, care îmi provoca și acum fiori pe șira spinării?

Apoi a răs din nou și a ridicat din umeri:

— Hai că doar făceam mișto de tine. Du-te.

Chiar dacă cel care întrebase fusese Williams, se părea că îmi răspunde mie.

— Valea! Dar să nu uiți că îmi rămâi datoare.

— Oh, n-o să uit, i-am spus cu buzele strânse și cu o cantitate suficientă de venin în voce, cât să se întrebe ce anume vreau să spun. Eu nu uit niciodată, am adăugat eu în timp ce mă ridicam de pe scaun și îmi puneam jacheta. Poți să fii sigur de asta.

— N-aud și eu mulțumiri?

Nu se mișcase din dreptul ușii, iar silueta lui masivă îmi bloca accesul.

Am scrâșnit din dinți.

— Mersi.

O altă pauză, după care Jeff a izbucnit din nou în râs și s-a dat laoparte.

— Bine, atunci, du-te de-aici! Și nu mai intra în belele!

De-abia când am ieșit în stradă, în aerul răcoros al nopții, am simțit petele umede și reci de la subsuori — transpirația panicii pure.

Încă mi-era frică de Jeff Leadbetter. Probabil mereu îmi va fi.

Se făcuse aproape 4 dimineața când am ajuns înapoi acasă, pe Salisbury Lane. Eram amețită de oboseală și îmi țineam cu dificultate și chiar cu durere ochii deschiși în timp ce conduceam automat pe străzile aproape pustii ale cartierelor rezidențiale din sudul Londrei. Mă gândisem inițial să las mașina la Arden Alliance, dar parcasem într-o zonă restricționată și știam că, atunci când aveam să mă prăbușesc în sfârșit într-un pat, urma să mă mai trezesc de-abia după vreo 12 ore. Deci șansele de a mă